

עין משפט
גר מצודה

לב א מ"י פ"ב מהל' תמידין
ומוספין הלכה יא:

תורה אור השלם

1. זו את ארצו ואת קני
לאמר ואת החרה העלה הוא
העלה על מוקדה של המזבח
כל הילקל על הזבך ואש
המזבח תוקד בו. ויקרא 1: 6
2. ולבש הבתן מדו בד ומכנסי
בד ולבש על בשרו והרים את
הדשן אשר תחבל והדשן את
העלה של המזבח ושמן אצל
המזבח. ויקרא 1: 7

מוסף רש"י

הדשן אייזי ווי הייזי דמתרעני לייז
לאחר תרומה הדשן לרי יומאן ימרצה
קודם תרומה הדשן לרכ דמדה רב
דמולען ונראה צעני דדומיא
דפסולין 100 שפעו דאייזי בכל עין
דקמי וכן גחמה שפעיה ומינה עין
דייקא דבגחלה אין חילוק עין קודם
צות לאחר צות דבכל עין 100 שיעול
דדומיא דפסולין 100 שצרישא קמי
דאפיני קודם צות לא ימיר ועוד
דבפסולין לא אפריש הוא דמפליג
בכל בגחלה אפריש דשיכול חפצא
ולא שייך 100 לא לשון הקטרה ולא לשון

מוקדם דהא = (בצק מיוסוקמל) וזמ"מ ימיור ללאו ראויה להרמה
היה ללאו דשן קח ולא נעשים מלאותיה = ע"י הבזוח ימיור
לדחלי' אל גממה מלאותיה אף פקע לא ימיור דעק מוקדם ע"י המזבח
משמע דכר שצ"ק יקרה יהא ע"י הבזוח אפילו פקע אבל דשן שאין
צ"ק יקרה לא וזמ"מ כשמאספין את האפר העלונו לתפוח א"ן יכולים
להוטר שלא יהי הכרח גמלים ע"י המשח והאפר כשצ"ק אשכור להוציא
הגמלם מן המערבה דקריק במעלה (י"ג) (סע) ד"חמור וטלמן שכן
אשכור להוציא ממסכתא תמיד (דף י"ג) נמי משמע שהיה וטלמן
המחוללות הפיזיות אלהם גמלים היה משטל וצ"ר לומר דמאי = מן
דהא דמיה היה טעם בזהו במעלה דמיה מיידי בגמלתו היה דלות היה
המחוללות היה טעם ההוה דלית דמיה משטל ויחסי' אפר אל גמלת
דהא דמיה היה טעם בזהו במעלה דמיה מיידי בגמלתו היה דלות היה
משטל והא דקאמר במעלה ה"ה דלפילו אפר לאו דליהוי בגמלת
ממא אפר' לענין חזרה דגמלתו מחזירין לעלונו אפילו אלה תרומת
השן דלון מעלין אוריה לתפוח אל אפר משטל לתפוח אלל לענין
מעלה דלון דקאמר אוריה בגמלתו וזמ"מ = שאלוהו י' מילון בין גמלת

חיה לשאיה מיה שאיה: כל ככל דשן היא דכמן ועל מן המחוללות
 בשירי ועליון זה שרמה דשן ממין לאוספס לחפוט ולא לעין
 והרס את דשן מחולות דשן להחיר אפי' שריר מחולות שריר
 אכל אס רואה להרסם במקום המעריה: בן לתק מחולות שריר
 דמחבר לומר עדיו חקר מהם מירוק מזה ביון עדיו אין לחי
 שמאסין את האפר לא היו לריון להורר מן הגחלים ואפי' היו לוח
 את המחריפות ואת העיורות ועל לראש המונח האכרים והפדרי
 מכלל אס: כאשר על גבי תפוחות חורו כפי' רש"י אלא שכן
 לעיל דאפילו קודם תחת עיכול אס אין כלל ככלל שלת
 כקוטעם מחק אלא בפירושם הראשונים ופי' דרכי יוחנן מתק
 ופא: ב) דקמור (דקממין) קודם תלעות מהיו נמשכולין ומקרא
 ליה בנרמה ומקר המקום הדשן לאתמים להיות מדמין אס כה
 בקטרה (ויבין) ומקמין ליה בנרמה ועוד דאלא גרסין ככל המעריה
 דאמר חזיו לנרמה דאפילו דשן המעולה יפה לא מקדמין וקאמר
 להקמיר כשאין מעכולין אס וכל הילה כשר לנרמה אס דשן מע
 בשירי דחזות עושה עיכול ופי' מידרש קרא מן השכמה אחת לבין
 דשן לומר דשן לרין להקמיר מן השכח אס והרין ויוון שאל את
 בחזות וידען מעול דלית מנו משכח כל הילה אפילו אכל את
 ד) כ) וז"ע במילה (דף ב:) דקאמר כל הילה כשר להקטרה אס
 כן שמע שפודות לילה מנו מרומה דשן וסידור המעריה יפה
 לנח את מרומה דשן להפסיק די לעשות בנחת שמיעות הת
 ויבין ויב"א פירש ביומא (דף ד:) דלא גרס הכא כיון גדול אס
 כדרי ה' טבילות ו' קידושין שהיה עושה כיום הכפורים ועו
 בכחן גדול למה ליה להחיר כשדרי יום הכפורים וכן א' יעד הפיי
 היה מפרש ליון לרין למחולל דה"פ משום חושש דכאן גדול מן
 מעובר בשאר הכנים כדי שאלו יבין אס מומה חושש להכחיל מן

24. 1001

המזבח מקדש פרק תשיעי זבחים

בשרירי: קשין שנתקפו מחמת האש ששלטה בן כוֹלֵן ומשרפו אלה שלא יעשו פהם אלא עניים יריבם הם מוחסו: מנהיג מילי. דבחות מילתא מילתא: כסוב אחד אומר כל הלילה וקטעיר. על מוקדה על המנוח כל הלילה עד הבקר דשתי קטעיר: וכסוב אחד אומר כל הלילה י: וסמין ליה והריס את הדשן

וע"כ אכל הלילה קאי דהא לא כחש
ולבש הסען צנקר מדו עד חלל כל
הלילה עד הצקר ולבש והרס. כן
שמעתי בצדק יוחא: חזיו לפקטרה
דלא הוי עיכול או לאו דען ממס
הוא: ותליו להרסה. אפי' ה' קשין
שבין דרזיון להרמה וקריין דען
ומיחו בשר ממס ליכא למימר
דמיקרי דען: מפיי רב כנא.
אדרבי דאמר חזיו להרמה דשמע
דקודס חזות לאו שעת הרמה היא
אפילו מן הנעשין דען: הוי
חורמין. תרומת השל מלא מתחת ה'
ויחנה בצמחה דל כנא: וכרגלים
מחאצמרה פראפאנה. ומשום דפשי'
קרבנות ונפיש דען וצריך להעלותן ה'
לפסח שבאמאע המוצא ולסדר את
המעברה עליה שיעלו לשחוט
ולהעלות השמיד בעלות השחר:
ה"ג ואי חזיו דאורייתא אידי
מקדמין. ל"ג ויכיו מחמירין: ה' כי
יוחק גרם ולא גרסין חלל: מחשבת

שנאמר בו: כלומר קראו דרכי מיתרתי ולאשמעוין דחזותי עשה
 עיכול שבירי דקדוש חיות הן כבדל הקטר ומחלות ואילך לאויין
 דלא ירחמה דשן מעליא וירמה דמנשכולין לגמרי קודם חיות נפקא לן
 דמחאילי דשן: **ממשע שנאמר** לו מליכא בו: אם ללמד דא ממשע
 כל המקרא שיהא מעלה אברים ומקטירין עד הבקר מכל הילילה
 נפקא: **מחל** עד בקר. לא נאמר אלף לענין ירחמה לומר שרומינן
 כל הילילה והכי קאמר עד הבקר והרים מעל הבקר והרים ולא תמן
 שיעור לדבר: **מן** קרן לבקרו של לילה. בזוקרין של לילה עלות השחר
 הבק אחר מן לו היינו השממה וכיון דלחין זמן לדבר אלף של א' השממה
 הכל בשל זורק השעה יא: **יש** צידק לפעושת. הלכך כל יומא דגמרא הגבר
 ואל סמוך לו לפעו ולתאריי סגי: **ביום הכיפורים**. שכל העבודה
 מוועלת על כהן גדול ואיכא חולשא וארץ א' להקדים יותר: **וצרגלים**
מחשמוסם הראשונים. דקדתי סיפא דההיא ולא היתה קרית
 הגבר מנעת צרגלים עד שהיתה עורה מליאה ישראל א':
 תמות

וְנִמְנִיּוֹת וּמִ"ח י"ט יֵשֶׁב כְּפִירוֹשׁ הַקּוֹטֶרֶס דְּלֹא יִהְיֶה לְהִרְמֵה הֵיטָו אֲפִלּוּ
 הַשֵּׁשֶׁשׁ מֵהֶם תְּרוּמָה י"ז דְּהָא דָּקָן [כְּמִי] וְהֵיטָו דְּלֹא יִהְיֶה לְהִרְמֵה
 כִּי לֹא הָקֵטֶרֶת וְהֵם יִלְכּוּ יַחֲפָסִם לְמִצְוֹת כִּי הַיּוֹשֵׁלִים מִלְּפָנֶיךָ לְמַעַנֵּה
 רִאשִׁיךָ עֲמָתָם לְתַרְוֻמַּת הַשָּׂדֶן עֲשִׂיךָ מֵאוֹתָם עֲשִׂיהֶם אֵלֶיךָ יִחְזֹר
 לְתַרְוֻמַּת הַשָּׂדֶן וְהַשְׂמֵחַ יִחַלֵּל דְּלֹא יִהְיֶה וְהַיּוֹשֵׁל אֵלֶיךָ מִי שֶׁבָּעֵת
 וְקָמָה הִיא נִגְדָּה כֵּן בְּמִסְכַּת תְּמִיד פֶּקֶד רִאשִׁי (דף כח:) דְּהָנָן עֲטִלוּ
 שָׁלֹחַ נִחְלָלוּ מִגִּבְרִיט סוֹקֶקֶן לְגַדְדֵי הַמִּזְבֵּחַ וְיִחַר הֵם קָמִי חֲתוּ
 יָחוּס שָׁלֹחַ נִחְלָלוּ אֲבָל מְחִלִּים עֵינֹכֶל חֲשִׁיב אֲפִלּוּ חִיִּים כְּדֵי
 לֹא יִהְיֶה לְהִרְמֵה כִּי לֹא פִירוֹשׁ הַקּוֹטֶרֶס עֵקֶר: **א"ל** אֲמַר ר' יוֹחָנָן
 רַחֵם כִּרְבִּי מִלִּי לְהַקְטִירָה וְחֲזוּי לְהִרְמֵה וְיִחְזוּ הֵיטָו דְּקָא בְּשִׁרְיָה
 נִגְדָּה נִפְקָא לִיָּה דְּכַמִּיב עַד בָּקָר מִן בָּקָר לְנֹקֶרֶד שֶׁל לִילָה וּמוֹקֶמֶיךָ
 לִי לִפְי הַיּוֹדֵךְ לֵהֶם וְיִחְזוּ קֶשֶׁת לְפִירוֹשׁ הֵם דְּקָרָא דַּעַד בָּקָר דְּכַמִּיב
 יִגְדָּהוּ כְּגִיד לְפִירוֹשׁ אֲחֵרֹתִים י"ז דְּגִרְסִי אֲלֵךְ יִפְלִיג רִבִּי יוֹחָנָן אֲדָרָב
 לִי יוֹמֵךְ דְּלֹא הִלִּילָה קָאִי לְהַקְטִירָה וְקָאִי אֲחֵרֹתִים דְּלֹא הִלִּילָה כִּי
 וְגַבִּי הַקְטִירָה כְּמִיב בָּקָר מִיִּחְזֹר לִיתָן בָּקָר לְנֹקֶרֶד שֶׁל לִילָה וְהֵיטָו
 שֶׁל לִילָה וְיִחְזֹר שֶׁל לִילָה הוּא עֲשׂוֹד שְׁמֵר וְיִחַל לֹא הַמִּזְבֵּחַ בָּקָר
 מִן כְּחוֹת בָּקָר עַד כְּרָחַךְ הוּא חֲחוֹת לִילָה שְׁמֵעִיךְ דְּבִשְׁרִיבָה מִלִּי
 לֹא י"ז מִשְׁמַר לֹא הִלִּילָה וְהִקְטִיר וְכִי מ"י בְּקוֹטֶרֶס בְּפִיךָ דְּרִימָה
 הֵם אֲמַר מִלִּי לְהִרְמֵה: **מ"ש** חֲזוּשָׁה בְּרִיתִי בְּפִיךָ מִחֲחוֹת.

מועלות עליו והשאל אחי שפיר משום חושש דכח גדול שיוכל
 יד ועבודת היום אכל יד עבודת מילה בשאר הכנים מאי חושש
 וזומה השן לא הויא כהן גדול מילה חשיב עטילה תרומה השן
 פדים תרומות השן חשיב כסדר יום הכפורים ואילו השן
 יקומו מחלות אפרה ^ה לנערה פסים דשן כנערה משהו רבני
 יקומו תרומות השן וסודור המעברה ושפירא אכרים אלא ומתעכל
 הך כשעלה עמוד השן עבודת היום מרס שיהא רצו וחל ^ה

שני"י נוסחאות

[illegible][illegible][illegible]

דשן לעגרה כפיים: יחוס: שם
יב"ט: יב"ט"ח דשן אפרה
לעגרה:

שיטה מקובצת

וא"כ מ"י שחצות הארבעה כ"ה
וע"ז דלמא סא דלמא
מחצית דלמא סא דשן כפיים: וסא

שיטה מקובצת

לא ש"י סתומה ואיננה ברורה
ולכן דלמה לה להעמיד
השם הזה?

דליות נהו חתם מחתכטו לחתם,
 יחטמי קידם חים הדנה שיהיה פחלי

[illegible]